

Arrest

nr. 160 561 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Mongolische nationaliteit en komt in 2011 binnen in België.

Op 16 oktober 2013 huwde verzoekster op de Ambassade van Mongolië te Brussel met G. S, dewelke in het bezit is van een verblijfskaart in België (F-kaart).

Verzoekster heeft een zoon met haar partner: S. K, geboren op (...) 2013 te Antwerpen.

Op 25 juni 2013 en op 8 september 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een onontvankelijkheidsbeslissing ten aanzien van deze samengenomen aanvragen van 25 juni 2013 en 8 september 2014.

De beslissing waarbij de aanvragen om machtiging onontvankelijk werden verklaard werd aan verzoekster betekend op 6 november 2015, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing waarbij de aanvragen onontvankelijk werden verklaard, vormt de thans bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2013 en 08.09.2014 werd ingediend door:

*Mevrouw O. E. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Mongolië
geboren op (...) 1991
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Betrokkene dient aldus nog steeds aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden. De aangehaalde elementen (infra) vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij naar België zou gekomen zijn om een beter leven op te bouwen, dat de economie in Mongolië te wensen zou overlaten en verwijst hieromtrent naar een persbericht d.d. juli 2008. Deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat zij haar land van herkomst verliet gelet op de problemen die zij er mocht ondervinden en dat de huidige en actuele toestand waarin verzoekster zich bevindt een terugkeer naar Mongolië niet zou toelaten. Deze loutere bewering kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij problemen zou gehad hebben en een verwijzing naar een zogenaamde huidige en actuele toestand volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar veiligheid en integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar veiligheid en integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3

EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt verder aan dat zij samenwoont met de heer G. met wie zij gehuwd is, die alhier legaal verblijft en dat zij ondertussen samen een zootje hebben. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Betrokkene verwijst in deze context ook naar het Kinderrechtenverdrag omdat het onaanvaardbaar zou zijn om betrokkene terug te sturen naar haar land van herkomst en te scheiden van haar kinderen enkel en alleen voor vervullen van een formaliteit. Nogmaals dienen wij te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan op welke wijze het Kinderrechtenverdrag dan wel geschonden zou worden. Betrokkene en haar partner kunnen zelf beslissen wat het meest in het belang is van hun zoon. Zo kan mevrouw zich te allen tijde laten vergezellen door haar kind en/of partner. Betrokkene toont niet aan waarom dit niet mogelijk zou zijn. In dit geval is er aldus zelfs geen sprake van een tijdelijke scheiding.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De bewering dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om in haar thuisland de opvoeding te kunnen geven die zij alhier kan geven, gezien de aldaar aanwezige corruptie wordt tevens met geen enkel bewijsstuk gestaafd. Bovendien merken wij op dat de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen slechts een tijdelijke terugkeer behoeft.

Betrokkene beweert dat zij in haar land van herkomst in volledige armoede zou moeten leven, gezien zij geen familieleden heeft bij wie zij terecht kan, zij haar huis kwijt is en verder geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat. Toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in het land en haar verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat een terugkeer naar haar land van herkomst een verbreking van de vele en warme contacten en relaties en een verbreking van een verregaande integratie en van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap zou betekenen; hierbij kan opgemerkt worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafregister beschikt en nooit een gevaar voor de openbare orde heeft betekend; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij de basisbeginselen van onze taal zou beheersen, dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij alhier een sociaal leven zou hebben, dat zij alle moeite zou doen om haar levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte, dat zij al haar verplichtingen zou nakomen en dat zij de beste contacten zou hebben met de Belgische gemeenschap - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. “

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster werpt de volgende schendingen op:

“Enig middel: Schending van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 2000/C 364/01 en artikel 8 EVRM. de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijke bestuur en het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedentenwaarde hebben. Eerste onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven Verzoekster diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van haar verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend: § 1. in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven". Verzoekster bracht als buitengewone omstandigheden onder meer haar huwelijk met dhr. G.S. aan, die in BELGIË over een onbepaald verblijfsrecht beschikt, alsmede haar zoon S. K., die in BELGIË geboren is. In de bestreden beslissing voert verwerende partij echter aan dat het huwelijk van verzoekster en haar relatie met haar zoon geen buitengewone omstandigheden uitmaken, omdat verzoekster haar gezin eenvoudigweg zou kunnen achterlaten, om in MONGOLIË een aanvraag in te dienen, of meer nog, haar gezin zelfs zou kunnen meenemen naar MONGOLIË. Verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat dit een verregaande inbreuk uitmaakt op het hoger belang van het kind, en met het privé- en gezinsleven van verzoekster, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01), en artikel 8 EVRM. Immers is het kind pas 2 jaar oud, en is het nog sterk afhankelijk van zijn moeder. Het is trouwens steeds in het belang van het kind een opvoeding te kunnen genieten door beide ouders, met beide ouders in zijn nabijheid. Er kan door verwerende partij ook geen enkele garantie gegeven worden dat een eventuele aanvraag van verzoekster in het land van herkomst goedgekeurd zal worden, en dat de scheiding van verzoekster met haar echtgenoot en zoon slechts 'tijdelijk' zou zijn. Wat betreft het argument dat verzoekster haar zoon en man zou kunnen meenemen, verliest verwerende partij klaarblijkelijk uit het oog dat de zoon geboren is in BELGIË, en geen enkele andere realiteit/samenleving kent dan de Belgische. Haar zoon heeft ook

geen enkele band met MONGOLIË. De echtgenoot van verzoekster anderzijds, beschikt over een elektronische F-kaart, en heeft aldus een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging, in casu met zijn Belgische moeder. Verwerende partij verliest dienaangaande uit het oog dat het verblijfsrecht van de echtgenoot aldus gekoppeld is aan het vervoegen van een Belg in het Rijk, hetgeen ook een afhankelijkheid met de Belg impliceert. Hierdoor is het eenvoudigweg verlaten van BELGIË niet zomaar vanzelfsprekend, en zelfs onmogelijk voor de zoon en echtgenoot van verzoekster. Indien verzoekster het Rijk dient te verlaten, wordt bovendien elk nuttig effect van het verblijfsrecht van haar zoon ontnomen. Het genot van het verblijfsrecht van een kind van jonge leeftijd impliceert immers dat het kind het recht heeft begeleid te worden door de persoon die daadwerkelijk zorgt voor het kind (HvJ 19 oktober 2004, Zhu en Chen t. de Secretary for the Home Department, zaak C-200/02, §45). Verwerende partij schendt bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met deze specifieke situatie van verzoekster en haar zoon. Verwerende partij schendt bovendien het hoger belang van het kind, het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster, en holt het verblijfsrecht van het kind uit. Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden. Bij de aanvraag voerde verzoekster eveneens verschillende elementen aan die haar verregaande bindingen met BELGIË aantoonde, en op grond waarvan het bijzonder moeilijk voor haar is om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Zo werd onder meer verschillende elementen van integratie aangevoerd, zoals haar inspanningen om integratiecursussen en taallessen te volgen, alsmede haar familiale en vriendschappelijke banden met het Rijk. Deze elementen werden ondersteund door stavingsstukken. In de bestreden beslissing werd wat betreft aangevoerde elementen van integratie besloten (stuk 1): "De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij zij de basisbeginselen van onze taal zou beheersen, dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben\ dat zij werkbereid zou zijn, dat zij a/hier een sociaal leven zou hebben, dat zij alle moeite zou doen om haar levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte, dat zij ai haar verplichtingen zou nakomen en dat zij de beste contacten zou hebben met de Belgische gemeenschap - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. "

Bijgevolg werd in de bestreden beslissing wel akte genomen van de aangevoerde elementen van integratie, waarvan de echtheid niet wordt betwist, doch worden deze afgewezen op grond van de loutere motivering dat deze elementen enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Ten onrechte. Bij het onderzoek nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag dient verwerende partij na te gaan of er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, en in voorkomend geval, of deze rechtmatig zijn (zie bv. RvV nr. 99 287 dd. 20 maart 2013). Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Par./St; Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7). Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003 N°4). Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten,... Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt duidelijk met welke elementen geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter".

Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten in de wet. Verwerende partij voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan artikel 9bis Vw. door op algemene wijze te stellen dat elementen die wijzen op de bindingen met het Rijk niet als bijzondere omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen. Verwerende partij beschikt dan wel over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde elementen, doch op grond van de zorgvuldigheidsplicht komt het aan hem toe om rekening te houden met alle nuttige elementen. Bovendien dient hij duidelijk uit te leggen waarom en hoe hij tot een bepaalde beslissing komt. Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. "duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden" (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 150*). De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Pari. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of stereotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997). Het betreft in voorkomend geval een louter stéréotypé, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid. Verzoeker verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

"3.2. En l'espèce; le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E, 14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ». Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »

Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan (...) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RvS 14 juli 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen".

Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom. in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofde van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principeverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen". In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013): "De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen

waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden". (eigen onderlijning). Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan. Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratie inspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid.. Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden. Bovendien verwijst verwerende partij louter naar een arrest van de Raad van State, alsof de verwijzing naar dit arrest zou volstaan om te motiveren waarom er geen rekening wordt gehouden met de aangevoerde elementen van integratie. Er werd niet uitgelegd waarom deze rechtspraak toepasselijk in het dossier in casu, noch waarom verwerende partij oordeelt waarom in casu tot eenzelfde besluit kan komen. Verwerende partij kent dan ook ten onrechte precedentenwaarde toe aan de arresten van de Raad van State. Nochtans is de Belgische rechtsorde geenszins gebaseerd op precedenten."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis Vw, van artikel 62 Vw, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van de artikels 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook van het algemeen beginsel dat arresten van rechtscolleges geen precedentenwaarde hebben. In een eerste onderdeel acht de verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden doordat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind en het privé-en gezinsleven. Verzoekende partij kan niet begrijpen waarom het gegeven dat verzoekster samenleeft met een partner dewelke verblijfsrecht heeft in België en met wie zij een zoon heeft dewelke in België werd geboren, geen buitengewone omstandigheden uitmaken voor de gemachtigde. Vragen aan verzoekster om terug naar Mongolië te gaan om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, vormt volgens verzoekende partij een inbreuk op het hoger belang van het kind en het privé-en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekende partij zou het voor de echtgenoot en de zoon van verzoekster zelfs onmogelijk zijn België tijdelijk te verlaten om verzoekster te vergezellen. In antwoord op deze kritiek laat verwerende partij het volgende gelden. Verzoekende partij toont geenszins aan dat het onmogelijk zou zijn voor de gezinsleden om verzoekster te vergezellen naar Mongolië. Het is niet duidelijk waarom het feit dat de zoon geen enkele band heeft met Mongolië en geen andere samenleving kent, een beletsel zou vormen om België tijdelijk te verlaten. Zulks houdt geen uitholling in van zijn verblijfsrecht zoals verzoekende partij lijkt te suggereren. Ook het gegeven dat de partner van verzoekster in het bezit is van F-kaart, betekent niet dat hij niet zou kunnen reizen. De bestreden beslissing heeft trouwens ook niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat zij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, verstoort mogelijks enigszins het gezinsleven van verzoekende partij, maar niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België bij haar gezin te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. In een tweede onderdeel acht de verzoekende partij voormelde rechtsregels geschonden doordat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden. Verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de elementen van integratie zoals de inspanningen van verzoekster om taallessen te volgen etc, niet werden onderzocht omdat deze volgens de gemachtigde enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag en geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De buitengewone omstandigheden mogen immers niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Door in de aanvraag voornamelijk te verwijzen naar het gegeven dat zij een partner en zoon met verblijfsrecht heeft en in België een sociaal net heeft opgebouwd, heeft verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Het feit dat de verzoekende partij meent dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de elementen van integratie, volstaat bijgevolg niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vermeldingen op de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De motieven in de bestreden beslissing maken ook geenszins een standaardmotivering uit, zoals verzoekende partij tracht voor te houden, de motieven hebben integendeel betrekking op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet dienstig in verband worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde hierbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.6. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.7. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. In haar aanvragen van 25 juni 2013 en 8 september 2014, heeft verzoekster, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

“-Verzoekster kan de aanvraag niet richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van art; 3 EVRM dat stelt dat de terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering;

- Ten overvloede wenst verzoekster nog te verwijzen naar het Kinderrechten verdrag die alleszins het recht hebben om in België te vertoeven en het is onaanvaardbaar om verzoekster naar haar land van herkomst te sturen en te scheiden van haar kinderen enkel en alleen voor het vervullen van een formaliteit ;

*- Dat er nog meerdere redenen voor verzoekster zijn om in België het verzoek in te dienen ;
Dat verzoekster als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer :*

- De veiligheid en integriteit van verzoekster ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit. Verzoekster kan de aanvraag niet richten vanuit haar eigen land omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van art. 3 EVRM dat stelt dat de terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering niet aanvaardbaar is.

- Verzoekster zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien zij geen familieleden heeft bij wie zij terecht zou kunnen, zij haar huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft; er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoekster,

- De verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoekster met de ganse gemeenschap,

- Verzoekster heeft inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken,

- Algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in- en een verbreking van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap”.

3.9. Verzoekster voert in een eerste onderdeel aan dat de verwerende partij ten onrechte de aanwezigheid van een in België geboren kind en de aanwezigheid van haar echtgenoot met verblijfsrecht in het Rijk niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt overwogen:

“Betrokkene haalt verder aan dat zij samenwoont met de heer G. met wie zij gehuwd is, die alhier legaal verblijft en dat zij ondertussen samen een zoontje hebben. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Betrokkene verwijst in deze context ook naar het Kinderrechtenverdrag omdat het onaanvaardbaar zou zijn om betrokkene terug te sturen naar haar land van herkomst en te scheiden van haar kinderen enkel en alleen voor vervullen van een formaliteit. Nogmaals dienen wij te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan op welke wijze het Kinderrechtenverdrag dan wel geschonden zou worden. Betrokkene en haar partner kunnen zelf beslissen wat het meest in het belang is van hun zoon. Zo kan mevrouw zich te allen tijde laten vergezellen door haar kind en/of partner.

Betrokkene toont niet aan waarom dit niet mogelijk zou zijn. In dit geval is er aldus zelfs geen sprake van een tijdelijke scheiding.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De bewering dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om in haar thuisland de opvoeding te kunnen geven die zij alhier kan geven, gezien de aldaar aanwezige corruptie wordt tevens met geen enkel bewijsstuk gestaafd. Bovendien merken wij op dat de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen slechts een tijdelijke terugkeer behoeft."

3.10. Verzoekster meent dat haar huwelijk en het feit dat ze een kind heeft, moet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Bovendien worden hierdoor artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM geschonden. Tevens benadrukt zij dat haar echtgenoot haar niet kan vergezellen naar Mongolië omdat hij afhankelijk is van zijn Belgische moeder.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Artikel 24 Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot en van hun kind niet aantast. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet van haar minderjarig kind mag worden gescheiden en in dit verband tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster werd gegeven, heeft zij niet aangevochten. De huidige bestreden beslissing brengt bijgevolg geen wijziging teweeg in verzoeksters illegale verblijfstoestand. De bestreden beslissing heeft *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 24 van het Handvest als gevolg.

Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot haar niet kan vergezellen naar haar land van herkomst omdat aan hem indertijd gezinshereniging werd toegestaan in functie van zijn moeder, van wie hij ten laste was, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich niet met nuttig gevolg op dit argument kan beroepen om aan te tonen dat haar echtgenoot haar nu niet kan vergezellen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overwogen dat *"De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding"*, dat *"Betrokkene en haar partner kunnen zelf beslissen wat het meest in het belang is van hun zoon"* en dat *"De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden."* Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster de

mogelijkheid heeft om (al dan niet in het buitenland) een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar echtgenoot die op legale wijze in België verblijft. Het louter op ongestaafde wijze herhalen dat haar echtgenoot en haar kind haar niet kunnen vergezellen naar het buitenland in de periode van het indienen van de aanvraag, toont niet aan dat de gemachtigde op grond van een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het legaal verblijf van haar echtgenoot en kind geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.12. Waar verzoekster blijkt geeft van een andere appreciatie van de feiten, stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijkt van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.13. Waar verzoekster in het middel enkele elementen uit haar aanvraag herhaalt, wordt opgemerkt dat deze reeds werden beantwoord in de bestreden beslissing en verzoekster er niet in slaagt deze motieven te betwisten.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.14. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat het niet opgaat te oordelen dat elementen van integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Zij meent dat de aangehaalde elementen van integratie aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekster meent dat elementen van integratie kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en verwijst in dit verband naar rechtspraak. Zij meent dat de motiveringsplicht geschonden wordt omdat niet op concrete wijze wordt gemotiveerd waarom deze elementen van integratie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. In dit verband stelt verzoekster dat de arresten van de Raad van State geen precedentenwerking hebben in de Belgische rechtsorde.

3.15. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de elementen van integratie:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij de basisbeginselen van onze taal zou beheersen, dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij alhier een sociaal leven zou hebben, dat zij alle moeite zou doen om haar levenswijze, levensvisie en levensfilosofie in overeenstemming te brengen met de Belgische cultuur en Belgische leefgewoonte, dat zij al haar verplichtingen zou nakomen en dat zij de beste contacten zou hebben met de Belgische gemeenschap - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Uit dit motief blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt uitgelegd waarom de elementen van integratie niet worden aanvaard als buitengewone

omstandigheden, met name omdat zij betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht kan in dit opzicht niet worden aangenomen.

Er wordt herhaald dat, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij diende na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoeksters aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al de door verzoekster aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie geen buitengewone omstandigheid vormen. Uit de aanvraag blijkt niet dat verzoekster een concrete en begrijpelijke uiteenzetting had gegeven over de wijze waarop de elementen van integratie haar zouden verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Van de verwerende partij kon derhalve niet worden verwacht dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor verzoekster geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur onjuist of kennelijk onredelijk handelde waar het oordeelde dat deze elementen op zich reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* zou hebben miskend. Ook in het thans voorliggend verzoekschrift blijft verzoekster in gebreke enige aannemelijke toelichting te verstrekken dat de elementen van integratie wel degelijk tot gevolg hebben dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

3.16. Waar verzoekster stelt dat de arresten van de Raad van State geen precedentenwerking hebben in de Belgische rechtsorde heeft zij theoretisch gelijk. Het bestuur noch deze Raad zijn in hun respectievelijke beslissingen en arresten verplicht om de rechtspraak van de Raad van State toe te passen, doch, gelet op de administratieve cassatiebevoegdheid van deze hoge Raad en haar taak om de uniformiteit in de rechtspraak te bewaken, is het logisch, wenselijk en proceseconomisch verantwoord dat zowel het bestuur, als deze Raad bij hun beoordelingen of arresten zich laten leiden door de rechtspraak van de Raad van State, hetgeen overigens toegelaten is. Dit onderdeel van verzoeksters betoog is dan ook niet dienstig.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET